

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců Mgr. Tomáše Blažka a JUDr. Ivony Šubrtové ve věci

žalobkyně: **KAISERTEX s.r.o.**, IČO 06775624
sídlem Kaprova 42/14, 110 00 Praha 1
zastoupená advokátem Mgr. Pavlem Ubrem
sídlem Opletalova 919/5, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2025, č. j. 30041/25/5100-41453-712140,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Finanční úřad pro Královéhradecký kraj (dále jen „správce daně“) vydal dne 30. 9. 2025 zajišťovací příkaz podle § 167 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, kterým žalobkyni uložil, aby do 3 pracovních dnů po jeho oznámení zajistila úhradu daně z příjmů

právnických osob za zdaňovací období roku 2021, u které dosud neuplynul den splatnosti. Žalobkyně měla v uvedené lhůtě složit jistotu v celkové výši 8 072 796 Kč na depozitní účet správce daně.

2. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil zajišťovací příkaz vydaný správcem daně. Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

II. Argumentace účastníků řízení

3. Žalobkyně předně namítla, že správce daně nezákonně předjímá výsledek odvolacího řízení ve věci doměření daně z příjmů za zdaňovací období roku 2021. Správce daně odůvodnil doměření daně tvrzením, že žalobkyně nedoložila, zda skutečně obdržela poskytnutá plnění ve formě provedení stavebních a technických prací, za které následně uhradila cenu svým dodavatelům. Tento náklad tedy nebyl uznán jako daňově oprávněný. Správce daně přitom má informace o tom, že pracovníci subdodavatelů v místě provádění díla skutečně práce vykonávali. Žalobkyně tuto námitku uplatnila v odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru vydanému dne 6. 9. 2024, žalovaný však o daném odvolání dosud nerozhodl. Uvedené procesní pochybení se správce daně snaží nahradit zajišťovacím příkazem. Tím správce daně fakticky znemožnil žalobkyni podnikání, neboť následnými exekučními příkazy byly zablokovány veškeré provozní finanční prostředky na bankovních účtech žalobkyně a zabaveny výrobní prostředky, které mohou být zdrojem výnosů z podnikání žalobkyně.
4. Posuzovaný zajišťovací příkaz podle žalobkyně není proporcionálním omezením jejího vlastnického práva, neodpovídá zásadě přiměřenosti stanovené v § 5 odst. 3 daňového řádu a požadavkům plynoucím z judikatury Nejvyššího správního soudu (NSS). Žalobkyně vlastní 20 vozidel, jejichž hodnotu správce daně odhadl na cca 17,8 mil. Kč, přitom zajišťovaná daňová povinnost dle (nepravomocného) dodatečného platebního výměru činí pouze 6 727 330 Kč. Správce daně ovšem v následně vydaných exekučních příkazech postihl nejenom uvedené movité věci, ale také finanční prostředky na bankovním účtu žalobkyně. Takový postup je neproporcionální a likvidační. I přes zhoršení podnikatelského výkonu na straně žalobkyně nebyla ohrožena úhrada daně (pro případ, že její doměření bude potvrzeno v odvolacím řízení). Správce daně zároveň nezdůvodnil, proč nelze účelu zákona dosáhnout jinými prostředky, méně zatěžujícími daňový subjekt.
5. V této souvislosti žalobkyně odkázala na rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2016, č. j. 2 Afs 239/2015-66, č. 3541/2017 Sb. NSS. Podle uvedeného rozsudku je třeba zásadně upřednostnit standardní stanovení daně před okamžitým uspokojením budoucí daňové pohledávky exekucí zajišťovacího příkazu na dosud nesplatnou nebo nestanovenou daň, jejímž důsledkem je ekonomická likvidace daňového subjektu, pokud je s ohledem na okolnosti pravděpodobné, že daňový subjekt splatnou daň uhradí, byť postupně. NSS vyslovil tento závěr ve vztahu k případu, v němž doměřená daň dosahovala hodnoty majetku daňového subjektu. Tím spíše musí dle žalobkyně platit v nyní posuzované věci, neboť její majetek trojnásobně převyšuje stanovenou daň. Navíc není vyloučeno, že by žalobkyně svůj případný závazek vůči státu vyrovnala například i za pomoci úvěru. Domněnky správce daně o budoucích obtížích při výběru daně tak nemají reálné opodstatnění. Žalobkyně měla vzhledem k délce daňové kontroly dost času převést svůj majetek, ale neučinila tak, naopak pokračovala v realizaci projektů a rozvoji podniku.

6. Žalobkyně dále namítla, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nesprávně argumentuje jejím možným zapojením do podvodu na DPH. Zde jde přitom o daň z příjmů a není zřejmé, jak žalovaný dospěl k tomu, že existuje podezření ze spáchání trestného činu daňového podvodu. Žalovaný dále uvedl, že mu nejsou známy bližší okolnosti o údajích uváděných v rozvaze žalobkyně sestavené k 31. 12. 2024. Žalovaný zpochybňuje především hodnotu oběžných aktiv tvořených zásobami, nedokončenou výrobou a polotovary, dále pak pohledávkami z obchodního styku. Podle žalobkyně však správce daně má k dispozici prostředky, jak zjistit bližší informace o jejím majetku, o bonitě pohledávek a hodnotě zásob. Žalobkyně je zároveň názoru, že žalovaný postrádá znalosti o faktickém běhu podnikání. V napadeném rozhodnutí například spojuje pojem pozitivní pracovní kapitál s počtem zaměstnanců. Pokud ale žalobkyně argumentuje stavem pracovního kapitálu, má na mysli oběžná aktiva, typicky zásoby, pohledávky a peníze, snížené o krátkodobé závazky, zejména vůči dodavatelům. Žalobkyně odkázala také na námitky, které uplatnila v odvolání proti zajišťovacímu příkazu.
7. **Žalovaný** ve vyjádření k žalobě uvedl, že pokud byl zajišťovací příkaz vydán na daň dosud nesplatnou, kdy výše zajištění rozsahem odpovídá výši daně stanovené vydaným dodatečným platebním výměrem, nezkoumá se již předpoklad budoucího stanovení daně, ale pouze to, zda existuje daňová povinnost, u níž neuplynul den její splatnosti. Proto se žalovaný v napadeném rozhodnutí nemohl zabývat námitkami proti správnosti a zákonnosti stanovení daňové povinnosti.
8. K namítanému porušení zásady proporcionality žalovaný uvedl, že správce daně zpracoval podrobnou majetkovou analýzu žalobkyně. Z té vyplynulo, že žalobkyně rozprodávala svá vozidla. Peněžní prostředky nacházející se na bankovním účtu žalobkyně nepocházely z příjmů z ekonomické činnosti, ale z prodeje vozidel, přičemž žalobkyně je zpravidla obratem převáděla na soukromý účet jejího jednatele. Správce daně poukázal také na to, že žalobkyně ukončila spolupráci s významným odběratelem, společností KARSIT, s.r.o. (dále jen „Karsit“), a že majetek žalobkyně je tvořen pouze vysoce likvidními aktivy. Tyto skutečnosti dle žalovaného završují pochybnosti o budoucí vymahatelnosti daně.
9. Podle judikatury NSS přitom výše jistoty stanovená zajišťovacím příkazem vychází pouze z pravděpodobné výše budoucí daně, u níž správce daně nemůže zkoumat, zda má pro daňový subjekt likvidační účinky. K námitkám týkajícím se vydání exekučních příkazů žalovaný uvedl, že žalobkyně měla na úhradu jistoty stanovené v zajišťovacím příkazu 3 pracovní dny od okamžiku jeho oznámení. V této době jistotu neuhradila, ani nevstoupila v dialog se správcem daně ohledně jiných možností úhrady. Správce daně proto dne 7. 10. 2025 vydal exekuční příkazy na přikázání pohledávky z účtu žalobkyně a na prodej movitých věcí. Hrozilo totiž, že by se žalobkyně mohla zbavit veškerých disponibilních aktiv, která by v budoucnu mohla být použita na úhradu předpokládané daňové povinnosti. Žalovaný nicméně zdůraznil, že správcem daně zvolený způsob vymožení povinnosti uložené zajišťovacím příkazem nemůže ovlivnit posouzení zákonnosti samotného zajišťovacího příkazu. Exekuční příkazy jsou rozhodnutími ve smyslu § 65 s. ř. s., které lze samostatně přezkoumat ve správním soudnictví, a to i ve vztahu k přiměřenosti zvoleného způsobu vymáhání.
10. K námitce, že zajišťovací příkaz má sloužit jako prostředek *ultima ratio*, žalovaný uvedl, že je to daňový subjekt, kdo má nabízet správci daně alternativní řešení. Žalobkyně však správci daně nepředložila žádné důkazy týkající se možného ručení, finanční záruky třetí

osoby, nebo úvěru, dokonce ani netvrdila žádné skutečnosti, na jejichž základě by správce daně mohl zvažovat takové řešení.

11. Žalovaný v napadeném rozhodnutí netvrdil, že žalobkyně je zapojena do podvodu na DPH, pouze obecně odkázal na judikaturu NSS týkající se možných zdrojů odůvodněné obavy o dobytost daně. Žalovaný nesouhlasí ani s tvrzením žalobkyně, že nemá znalosti o faktickém běhu podnikání. Ze zajišťovacího příkazu jasně plyne, že činnost žalobkyně je financována převážně cizími zdroji a dochází ke ztrátě výrobních kapacit a k útlumu její ekonomické činnosti. Nelze předpokládat, že by dosud nesplatná daň mohla být uhrazena z výsledků ekonomické činnosti žalobkyně. Útlum své ekonomické činnosti potvrdila i sama žalobkyně v žádosti o povolení posečkání ze dne 20. 6. 2025. Tvrzení žalobkyně, že vykazuje stabilní vývoj poměru tržeb a zisku a že její oběžná aktiva dlouhodobě převyšují krátkodobé závazky, neodpovídá podaným daňovým přiznáním. Aktuální stav zásob správci daně ani žalovanému není znám. Žalobkyně nevyvětlila, k jaké zakázce se nedokončená výroba vztahuje, kdy dojde k aktivaci zásob a jejich prodeji, tj. kdy bude realizován související výnos. Totéž platí pro existenci pohledávek z obchodního styku – žalobkyně nijak neosvětlila jejich bonitu, za kým jsou, zda jsou dobyté atd. K námitce týkající se pojmu pozitivní pracovní kapitál žalovaný uvedl, že pokles počtu zaměstnanců u žalobkyně souvisí s tím, že dochází k útlumu její ekonomické činnosti.

III. Ústní jednání

12. Během ústního jednání konaného dne 12. 3. 2026 zástupce žalobkyně nad rámec argumentace obsažené v žalobě uvedl, že společnosti s ručením omezeným až na výjimky nevlastní ve významné míře majetek, který není likvidní (například nemovitosti). Situace žalobkyně proto v tomto ohledu není ničím mimořádná. Dále odmítl tvrzení žalovaného o nízkém výkonu ekonomické činnosti žalobkyně. Naopak v roce 2025 měla žalobkyně dokonce lepší poměr zisku k obratu než v roce 2024. K poukazu žalovaného na to, že žalobkyni v roce 2025 poklesl celkový obrat oproti předchozím letům, zástupce žalobkyně uvedl, že v roce 2020 měla žalobkyně ještě nižší obrat. Jedná se tedy o situaci, kterou žalobkyně již zažila, aniž by vedla k její ekonomické likvidaci. V mezidobí se její obrat zvýšil díky zakázkám od společnosti Karsit, což je ale projev běžného ekonomického cyklu. S tím souvisí i skutečnost, že žalobkyně potřebovala v době, kdy získávala zakázky od společnosti Karsit, více zaměstnanců a více vozidel. Poté, co o tyto zakázky přišla, nadbytečné zaměstnance propustila a nepotřebná vozidla prodala, což je běžný podnikatelský úsudek. Zástupce žalobkyně se podrobně vyjádřil také k jejímu ukazateli zadluženosti, na nějž poukazoval správce daně v zajišťovacím příkazu.
13. Soud během jednání neprováděl žádné důkazy (účastníci ani nenavrhli provedení jakýchkoliv důkazů nad rámec toho, co je již obsaženo ve správním spise).

IV. Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích (řádě) uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1 a 2 zákona s. ř. s. Žaloba není důvodná.
15. Úvodem krajský soud konstatuje, že některé z námitek uvedených zástupcem žalobkyně během ústního jednání jsou opožděnými žalobními body, neboť je žalobkyně poprvé uplatnila po uplynutí lhůty pro podání žaloby (viz § 71 odst. 2 a § 72 odst. 1 s. ř. s.). Nebylo

Za správnost vyhotovení: R. V.

proto povinností soudu se těmito námitkami věcně zabývat. Konkrétně se jedná o námitky, že

- společnosti s ručením omezeným až na výjimky nevlastní ve významné míře majetek, který není likvidní;
- žalobkyně před vydáním zajišťovacího příkazu nevykazovala nízký výkon ekonomické činnosti;
- žalobkyně měla v roce 2020 dokonce ještě nižší obrat než v roce 2025, aniž by tato situace vedla k její ekonomické likvidaci;
- propuštění nadbytečných zaměstnanců a prodej nepotřebných vozidel žalobkyní v reakci na to, že přišla o zakázky od společnosti Karsit, bylo projevem běžného podnikatelského úsudku;
- daňové orgány nesprávně hodnotily ukazatel zadluženosti žalobkyně.

16. Krajský soud nepřehlédl, že žalobkyně v žalobě mimo jiné odkázala na námitky, které uplatnila v odvolání proti zajišťovacímu příkazu. Tyto námitky ale byly vesměs obdobně obecné, jako řada námitek uplatňovaných žalobkyní v žalobě. Žalobkyně například v odvolání bez dalšího uvedla, že správce daně nezohlednil zásoby ve formě nedokončené výroby a že společnost vykazuje významné zásoby vlastní činnosti, které jsou ekonomickou protiváhou přijatých záloh a dohadných účtů pasivních. Dále v odvolání podobně stroze namítla nesprávné posouzení likvidity a finanční stability, neboť oběžná aktiva dlouhodobě převyšují krátkodobé závazky, společnost vykazuje pozitivní pracovní kapitál a stabilní vývoj poměru tržeb i zisku. Žalobkyně tedy v odvolání (ale ani v žalobě) konkrétně nerozporovala podrobná zjištění správce daně o utlumování její ekonomické činnosti v době před vydáním zajišťovacích příkazů, nepoukazovala na to, jaký měla obrat v roce 2020, nepolemizovala s ukazatelem zadluženosti uvedeným ve finanční analýze na str. 19 zajišťovacího příkazu ani s hodnocením tohoto údaje správcem daně atd. Proto krajský soud hodnotí výše shrnuté námitky jako opožděné uplatněné.

17. Podle § 167 odst. 1 daňového řádu *je-li odůvodněná obava, že daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, může správce daně vydat zajišťovací příkaz.*

18. Při aplikaci citovaného ustanovení musí správce daně předložit přesvědčivé důvody svědčící pro potřebu zajistit finanční prostředky daňového subjektu. Zajišťovací příkaz je nejzazším a operativním prostředkem při správě daní. Kdykoli k němu správce daně přistupuje, musí bedlivě vážit, zda není možno dosáhnout účelu řádného výběru daní jinými prostředky. Zvláště u zajišťovacího příkazu na daň dosud nestanovenou se správce daně pohybuje „na hraně“, neboť zasahuje do ústavně chráněného vlastnického práva daňového subjektu na základě pouhého předpokladu budoucího stanovení daně (a zároveň odhadu budoucího vývoje ekonomické situace daňového subjektu). O to větší nároky je třeba klást na přesvědčivost a úplnost odůvodnění jeho rozhodnutí. Musí z něj být zřejmé, z čeho správce daně dovozuje přiměřenou pravděpodobnost, že (i) daň bude v budoucnu v určité výši stanovena a zároveň že (ii) v době její vymahatelnosti bude tato daň nedobytná nebo bude její vybrání spojeno se značnými obtížemi. Existence odůvodněné obavy správce daně musí být založena na konkrétních poměrech daňového subjektu, které musí

- být vztaženy k výši dosud nesplatné nebo nestanovené daně (viz např. rozsudky NSS ze dne 8. 9. 2010, č. j. 9 Afs 57/2010-139; ze dne 28. 11. 2013, č. j. 7 Afs 101/2013-26; ze dne 16. 4. 2014, č. j. 1 As 27/2014-31, č. 3049/2014 Sb. NSS; ze dne 7. 1. 2016, č. j. 4 Afs 22/2015-104, č. 3368/2016 Sb. NSS; a č. j. 2 Afs 239/2015-66).
19. V nyní posuzované věci správce daně vydal zajišťovací příkaz k zajištění stanovené daně, u které dosud neuplynul den splatnosti (a to z toho důvodu, že žalovaný zatím nerozhodl o odvolání žalobkyně proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2021). Za těchto okolností nebylo povinností správce daně ani žalovaného zabývat se naplněním předpokladu budoucího stanovení daně. Daň již byla stanovena dodatečným platebním výměrem (byť nepravomocně). V takovém případě musí daňový subjekt soustředit obranu proti důvodům stanovení daně do řízení o odvolání proti platebnímu výměru. Pokud by měl správce daně v zajišťovacím příkazu zopakovat odůvodnění dodatečného platebního výměru, fakticky by se tím zdvojnásobil přezkum zákonnosti doměření daně (rozsudek NSS ze dne 13. 8. 2020, č. j. 6 Afs 125/2020-38, č. 4065/2020 Sb. NSS, body 11 a 12).
20. Ze stejných důvodů se ani krajský soud nyní nemůže zabývat námitkami, kterými žalobkyně fakticky brojí proti samotnému platebnímu výměru. K uplatnění těchto námitek bude mít žalobkyně prostor v řízení o žalobě proti případnému rozhodnutí, kterým by žalovaný potvrdil závěry správce daně vyslovené v platebním výměru. Krajskému soudu zároveň nepřísluší posuzovat v rámci přezkumu zajišťovacího příkazu tvrzenou nečinnost žalovaného v řízení o odvolání žalobkyně proti platebnímu výměru. Pokud má žalobkyně za to, že žalovaný se v daném řízení dopouští průtahů, může se bránit podáním podnětu podle § 38 daňového řádu, případně také podáním žaloby podle § 79 a násl. s. ř. s.
21. Pro účely nynějšího řízení postačí konstatovat, že správce daně doměřil žalobkyni daň ve výši 6 727 330 Kč; zároveň žalobkyni sdělil, že jí vznikla povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 1 345 466 Kč. Zajišťovacím příkazem správce daně uložil žalobkyni složit jistotu v celkové výši 8 072 796 Kč (tedy ve výši odpovídající částce doměřené daně a vzniklého penále).
22. Krajský soud proto zaměřil svou pozornost na otázku, zda je odůvodněná obava, že daň bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi.
23. Správce daně v zajišťovacím příkazu konstatoval, že žalobkyně ke dni 30. 7. 2025 nevlastnila žádnou nemovitou věc. Dle Centrálního registru vozidel ke dni 28. 7. 2025 žalobkyně vlastnila 20 vozidel, jejichž celkovou hodnotu správce daně odhadl na 17 767 650,50 Kč. Žalobkyně měla evidovaný jeden bankovní účet, jehož zůstatek ke dni 29. 7. 2025 činil 3 382 355,98 Kč. Dispoziční právo k účtu měl jednatel žalobkyně pan V. K.. Podle správce daně zároveň existovalo zvýšené nebezpečí, že by žalobkyně mohla ukončit svou podnikatelskou činnost, protože již začala činit kroky k tomu směřující (utlumovala svou ekonomickou činnost, snížila stavy zaměstnanců, prodávala majetek, převáděla peněžní prostředky na soukromý účet jednatele atd.).
24. Podle údajů evidovaných Českou správou sociálního zabezpečení žalobkyně konkrétně snížila počet zaměstnanců z 27 v roce 2023 na 4 ke dni 9. 9. 2025 (s tím, že jedním z těchto 4 zaměstnanců byl jednatel žalobkyně, druhým jeho otec). V žádosti o povolení posečkání,

doručeném správci daně dne 20. 6. 2025, sama žalobkyně uváděla, že se potýká „s výrazným poklesem zakázek, v důsledku čehož došlo k utlumení činnosti a rozvázání pracovního poměru s většinou zaměstnanců“.

25. Z analýzy bankovního účtu žalobkyně provedené správcem daně dále vyplynulo, že 93 % finančních prostředků (celkem 13 292 500 Kč) připsaných na účet žalobkyně za období od 1. 1. 2025 do 29. 7. 2025 představovalo platby učiněné v souvislosti s prodejem vozidel z jejího majetku. Nejednalo se tak o příjmy v souvislosti s realizací ekonomické činnosti žalobkyně (v daňových přiznáních k DPH žalobkyně uváděla jako svou hlavní ekonomickou činnost elektroinstalační, instalatérské a ostatní stavebně instalační práce). Celkové debetní transakce na tomto bankovním účtu za stejné období činily 11 956 320,31 Kč, z toho 48 % všech debetovaných finančních prostředků (celkem 4 805 492 Kč) tvořily převody finančních prostředků na soukromý účet jednatele žalobkyně. Správce daně na základě uvedených skutečností pojal podezření, že žalobkyně utlumovala svou ekonomickou činnost. Toto podezření správci daně potvrdila další zjištění, která učinil na základě rozboru uskutečněných a přijatých zdanitelných plnění uvedených v kontrolních hlášeních žalobkyně za leden až červen 2025 (v podrobnostech viz str. 10-18 zajišťovacího příkazu).
26. Správce daně také uvedl, že stávající majetek žalobkyně (20 vozidel a finanční prostředky na bankovním účtu) byl vysoce likvidní, tj. snadno převoditelný na jiný subjekt. O tom svědčila i skutečnost, že žalobkyně od února 2024 do srpna 2025 prodala ze svého majetku 14 vozidel a jen v červenci 2025 převedla 3 000 000 Kč na soukromý účet svého jednatele. Správce daně hodnotil chování žalobkyně jako rizikové a její majetek jako vysoce nestabilní.
27. Na základě údajů obsažených ve výkazech žalobkyně k 31. 12. 2024 správce daně dále provedl finanční analýzu, podle které je žalobkyně sice formálně zisková, ale došlo k výraznému poklesu zisku oproti roku 2023. Zároveň má vysokou zadluženost a nízkou likviditu. Za alarmující správce daně označil, že žalobkyně získala významnou část hotovosti z prodeje majetku. Podle správce daně proto nelze ani očekávat, že by žalobkyně byla schopna plnit své daňové závazky na základě přijatých úvěrů (nenaplnuje totiž základní předpoklady úvěruschopnosti), případně že by žalobkyni povolil úlevy ve formě „splátkování“ či posečkání dlužné daně.
28. Správce daně poukázal rovněž na skutečnost, že významným odběratelem žalobkyně byla společnost Karsit. Zakladatelem a jednatelem společnosti Karsit byl pan F. Ř.a (otec bývalé manželky pana V. K.), který v roce 2021 zemřel. Od 10. 3. 2021 do 10. 7. 2024 působil pan V. K. ve společnosti Karsit jako jediný jednatel, další funkce zastával v tomto období i v jiných společnostech z holdingu Karsit. Právě v roce 2024 přitom došlo k útlumu ekonomické činnosti žalobkyně z důvodu poklesu zakázek. Podle správce daně je tak velmi pravděpodobné, že ukončení činnosti jednatele společnosti Karsit panem V. K. mělo přímý vliv na obchodní vztahy mezi touto společností a žalobkyní. Žalobkyně přišla o zakázky, které pro ni dříve byly pravidelným zdrojem příjmů. Tato situace je velmi destabilizující pro finanční zdraví žalobkyně a zvyšuje riziko, že nebude schopna plnit své závazky, včetně daňových povinností.
29. Na základě uvedených skutečností měl správce daně podmínky pro vydání zajišťovacího příkazu za splněné. Žalovaný poté v napadeném rozhodnutí potvrdil závěry správce daně.

30. Krajský soud se ztotožnil s hodnocením správce daně a žalovaného. Výše shrnutá zjištění správce daně svědčí o tom, že žalobkyně v období před vydáním zajišťovacího příkazu utlumovala svou ekonomickou činnost. Propouštěla své zaměstnance, ve významnější míře nenakupovala ani neprodávala materiál, služby či zboží ve spojitosti se svou ekonomickou činností. Příjmy měla především z prodeje vozidel ze svého majetku, výraznou část těchto příjmů obratem po obdržení převáděla na soukromý účet svého jednatele. Ukončila spolupráci se svým klíčovým odběratelem (společností Karsit). Dohledatelný majetek žalobkyně byl tvořen likvidními aktivy v podobě vozidel a finančních prostředků na bankovním účtu. Krajský soud ve shodě s finančními orgány konstatuje, že uvedené okolnosti nasvědčují tomu, že by v budoucnu mohl být výběr daně doměřené žalobkyni ohrožen. Vydání zajišťovacího příkazu tudíž bylo opodstatněné.
31. Tento závěr je v souladu s judikaturou NSS, z níž vyplývá, že typickou „silnou“ indicií, která může vést k závěru o odůvodněnosti obavy o budoucí dobytost daně, je právě skutečnost, že se daňový subjekt zbavuje majetku či ukončuje podnikatelskou činnost (rozsudek č. j. 4 Afs 22/2015-104, bod 58; a rozsudek ze dne 22. 5. 2024, č. j. 1 Afs 130/2023-43, bod 42).
32. Krajský soud žalobkyni v obecné rovině přisvědčuje v tom, že zajišťovací příkaz je třeba vnímat jako prostředek *ultima ratio*. Jinak řečeno, zajišťovací příkaz by měl být využíván obezřetně a uvážlivě jako mimořádný nástroj, v souladu se zásadou přiměřenosti a zdrženlivosti. Tato zásada upravená v § 5 odst. 3 daňového řádu správcem daně ukládá použít jen takové prostředky, které daňové subjekty nejméně zatěžují, a ještě stále umožňují dosáhnout cíle správy daní (viz rozsudek NSS ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 Afs 140/2017-54, č. 3675/2018 Sb. NSS, bod 29). Správce daně však řádně doložil, že v posuzované věci se jednalo právě o takový mimořádný případ, a tak bylo namíste přistoupit k vydání zajišťovacího příkazu.
33. Žalobkyně proti konkrétní a komplexní argumentaci finančních orgánů v žalobě uplatnila námitky, které jsou buď velmi obecné, anebo účelově vytrhávají z kontextu dílčí skutečnosti a pomíjí další zjištění správce daně.
34. Žalobkyně zdůraznila, že vlastní 20 vozidel, jejichž hodnotu sám správce daně odhadl na cca 17,8 mil. Kč. Zajišťovaná daňová povinnost přitom činí pouze 6 727 330 Kč (plus penále). Z toho žalobkyně dovozuje, že nebyla ohrožena úhrada daně. Tato úvaha je ale zkratkovitá. Samotná skutečnost, že hodnota majetku daňového subjektu v době vydání zajišťovacího příkazu převyšuje hodnotu stanovené daně, nevylučuje naplnění podmínky, že v době její vymahatelnosti bude tato daň nedobytná nebo bude její vybrání spojeno se značnými obtížemi. V posuzovaném případě je pak podstatné to, že žalobkyní vlastněný majetek byl vysoce likvidní, že žalobkyně se svého majetku již postupně zbavovala a podnikala další kroky svědčící o tom, že výrazně utlumovala svou ekonomickou činnost, jak soud popsál výše.
35. Na uvedeném závěru nemůže nic změnit ani odkaz žalobkyně na rozsudek NSS č. j. 2 Afs 239/2015-66. Naplnění odůvodněné obavy ve smyslu § 167 odst. 1 daňového řádu je totiž třeba zkoumat individuálně a ve vztahu ke konkrétním okolnostem případu. NSS v citovaném rozsudku shledal, že je-li s ohledem na okolnosti případu pravděpodobné, že daňový subjekt splatnou daň uhradí, byť postupně, je třeba zásadně upřednostnit standardní stanovení daně a umožnit daňovému subjektu uhradit ji dobrovolně, například s využitím úvěru nebo prostřednictvím posečkání či rozložení
- Za správnost vyhotovení: R. V.

úhrady daně na splátky. V tehdejší případě však žalobce podnikal jako fyzická osoba, vlastnil majetek v řádu milionů korun, který dále rozmnožoval, měl desítky zaměstnanců, léta plnil bezchybně své daňové povinnosti a spolupracoval se správcem daně (viz bod 40 rozsudku č. j. 2 Afs 239/2015-66). Případ žalobkyně je tak skutkově odlišný oproti věci posuzované NSS v rozsudku č. j. 2 Afs 239/2015-66. Krajský soud opakuje, že žalobkyně se svého majetku zbavovala, propouštěla zaměstnance atd. Proto byla v jejím případě dána odůvodněná obava o budoucí dobytost daně (obdobně viz rozsudek NSS č. j. 6 Afs 125/2020-38, bod 16).

36. Navíc není pravda, že správce daně nezdůvodnil, proč nelze účelu zákona dosáhnout jinými prostředky, méně zatěžujícími daňový subjekt. Správce daně se na str. 20 zajišťovacího příkazu výslovně zabýval i tím, zda by žalobkyně byla schopna plnit své daňové závazky na základě přijatých úvěrů, či zda lze očekávat povolení posečkání úhrady daně či povolení hradit dlužnou daň ve splátkách. Správce daně v této souvislosti dovedl, že žalobkyně by pravděpodobně nezískala úvěr od finanční instituce, neboť nevytváří stabilní zisk z provozní činnosti, nemá dostatečnou likviditu, je vysoce zadlužená atd. Úvěrové riziko by tak bylo pro banku příliš vysoké. Půjčky od nebankovních institucí jsou pak zatíženy takovým úrokem, že je jejich využití pro úhradu dlužné daně nepravděpodobné. S ohledem na tyto skutečnosti dle správce daně zároveň nelze očekávat, že žalobkyni povolí úlevy ve formě „splátkování“ či posečkání dlužné daně.
37. Žalobkyně k tomu pouze obecně namítla, že i přes zhoršení jejího podnikatelského výkonu nebyla ohrožena úhrada daně a že není vyloučeno, že svůj závazek vůči státu vyrovná například i za pomoci úvěru. Výše shrnuté závěry správce daně tedy konkrétně nerozporuje, soud proto považuje za dostatečné na ně v podrobnostech odkázat s tím, že se s nimi ztotožňuje. Současně soud přisvědčuje žalovanému, že bylo na žalobkyni, aby byla v tomto ohledu aktivní a nabídla správci daně alternativní možnost řešení (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 5. 2020, č. j. 10 Afs 409/2019-36, bod 22). Žalobkyně však v této otázce zůstala pasivní.
38. Nedůvodná je také námitka, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nesprávně argumentoval možným zapojením žalobkyně do podvodu na DPH. Žalovaný pouze v bodě 7 svého rozhodnutí (v němž shrnoval právní základ případu) obecně odkázal na judikaturu NSS týkající se možných zdrojů odůvodněné obavy o dobytost daně. Žalovaný nikde neuváděl, že podezřívá žalobkyni ze zapojení do podvodu na DPH, či dokonce ze spáchání trestného činu daňového podvodu.
39. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že správce daně má k dispozici prostředky, jak zjistit bližší informace o jejím majetku, o bonitě pohledávek a hodnotě zásob. Žalobkyně v odvolání proti zajišťovacímu příkazu namítla nedostatečné zohlednění zásob ve formě nedokončené výroby. Žalovaný k tomu na str. 10 napadeného rozhodnutí uvedl, že správce daně neopomněl, že mezi majetek žalobkyně patří i zásoby a pohledávky. Avšak správci daně je znám stav zásob ve formě nedokončené výroby pouze k datu 31. 12. 2024, tak jak jej žalobkyně vykazala v posledním podaném daňovém přiznání k dani z příjmů právnických osob. Aktuální stav zásob správci daně znám není a ani sama žalobkyně jej blíže nekonkretizovala. Totéž platí i pro existenci pohledávek z obchodního styku. Proto žalovaný konstatoval, že majetek žalobkyně je tvořen (vedle vysoce likvidních aktiv ve formě vozidel a finančních prostředků) zásobami a pohledávkami neznámé výše.
40. S právě uvedeným hodnocením soud souhlasí. Při vydání zajišťovacího příkazu nejde
Za správnost vyhotovení: R. V.

o prokazování skutkového stavu, nýbrž o zjištění indicií důvodně nasvědčujících obavám správce daně (srov. např. rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Afs 140/2019-78, bod 19). Nebylo tak povinností správce daně z vlastní iniciativy dále zjišťovat bližší informace o majetku žalobkyně, o bonitě jejích pohledávek a hodnotě jejích zásob. Jestliže žalobkyně s hodnocením správce daně nesouhlasila, pak měla správci daně či žalovanému sdělit další relevantní údaje týkající se jejího majetku (potažmo její celkové finanční stability), případně svá tvrzení také doložit. Také v tomto ohledu však žalobkyně zůstala pasivní, respektive omezila se pouze na obecné námitky.

41. Soud nevyhověl ani námitce, že žalovaný nemá elementární znalosti o faktickém běhu podnikání. Úvahy žalovaného (potažmo správce daně) o ekonomické situaci žalobkyně a jejím vývoji se soudu jeví logické a řádně podložené. Soud přisvědčuje žalovanému také v tom, že i významný pokles zaměstnanců svědčí (ve spojitosti s dalšími skutečnostmi) o útlumu ekonomické činnosti žalobkyně.
42. Krajský soud se blíže nezabýval námitkami týkajícími se toho, jakým způsobem správce daně vede exekuci v návaznosti na vydaný zajišťovací příkaz. Jak správně uvedl žalovaný, zvolený způsob vymození povinnosti uložené zajišťovacím příkazem nemůže ovlivnit posouzení zákonnosti samotného zajišťovacího příkazu. Proti případné nepřiměřenosti zvoleného způsobu vymáhání se lze bránit žalobou podanou přímo proti exekučním příkazům.
43. Nad rámec uvedeného krajský soud dodává, že žalobkyně svou argumentaci obsaženou v žalobě doplnila během ústního jednání o námitky, které soud zčásti vyhodnotil jako opožděné (viz body 12, 15 a 16 rozsudku). I kdyby ale žalobkyně uplatnila tyto námitky řádně, na posouzení věci soudem by to nic nezměnilo.
44. Skutečnost, že dohledatelný majetek žalobkyně v době vydání zajišťovacího příkazu byl vysoce likvidní, sama o sobě nebyla nijak mimořádná. Teprve ve spojitosti s dalšími zjištěními správce daně založila odůvodněné obavy, že dosud nesplatná daň bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi. Hodnocení věci nemůže změnit ani to, že v roce 2025 měla žalobkyně lepší poměr zisku k obratu než v roce 2024. Tím totiž není nijak dotčen závěr, že u žalobkyně postupně docházelo ke ztrátě výrobních kapacit, k útlumu ekonomické činnosti atd. Žalobkyně generovala zisky především prodejem vozidel ze svého majetku, poměr zisku k obratu tak je údaj, který u žalobkyně neměl téměř žádnou vypovídací hodnotu. Také výše obratu, který žalobkyně vykazovala v roce 2020, není sama o sobě pro posouzení věci relevantní. Soudu nejsou známy bližší údaje o stavu podnikání žalobkyně v uvedeném roce, na základě jednoho izolovaného údaje přitom nelze dovozovat, že v roce 2025 byla ve shodné fázi „provozního cyklu“. Soud nepopírá, že propuštění nadbytečných zaměstnanců a prodej nepotřebných vozidel je obecně přirozenou reakcí podnikatelského subjektu na úbytek zakázek. Rovněž tyto skutečnosti by samy o sobě nebyly ničím mimořádným a je třeba je hodnotit ve spojitosti s dalšími zjištěními.

V. Závěr a náklady řízení

45. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že uplatněné námitky jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Za správnost vyhotovení: R. V.

46. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle zásady úspěchu ve věci upravené v § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a tak nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému zároveň nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 19. března 2026

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu